

«Οι τρεις αδελφές»

Η σκηνή της κύριας αίθουσας του ΘΟΚ ήταν τόσο γεμάτη όσο δεν την είδαμε ποτέ. Ίσως στους «Καλικαντζάρ»... Τα σκηνικά της Έλενας Κατσούρη ήταν μόνιμα στημένα και έπρεπε να εξυπηρετούν τη δράση όλων των πράξεων, με τα ογκώδη επίπλα του σαλονιού (που πιο πολύ ταίριαζαν με το γούστο της Νατάλιας παρά των αδελφών Προζόρωφ) να σπρώχνονται μπροστά από το δεύτερο ανυψωμένο επίπεδο, όπου ήταν τοποθετημένο το μεγάλο οικογενειακό τραπέζι. Ένα σκαμνάκι σήμαινε τον κήπο, οι πολλές γυμνές σημύδες αντιμάχονταν τη βαριά ρεαλιστικότητα των επίπλων και εισήγαν έναν αόριστο συμβολισμό, το φόντο με τις αναπάντεχα καρτουνίστικες βιντεοπροβολές, αντί να προσθέτει, έκοβε την προοπτική. Η καρέκλα του Τσεμπουτίκιν εξείχε προς τα έξω αριστερά. Ένα πιάνο και δύο μουσικοί πίσω του στένευαν κι άλλο το κινητικό πεδίο των ηθοποιών. Ίσως αυτό που εμείς οι θεατές εισπράτταμε ως ένα οπτικό πλάκωμα εξέφραζε τη σκηνοθετική πρόθεση να παρουσιάσει τους ήρωες του έργου εξαρχής παγιδευμένους; Ίσως ο Χρίστος Νικολάου είχε σκοπό να αφαιρέσει την ελπίδα από τους μονολόγους της πρώτης πράξης, να κόψει τις διεξόδους των προσωπικών τους ονείρων, να υποσκάψει τους φιλοσοφικούς τους οραματισμούς για τη ζωή στη γη «μετά από διακόσια, τριακόσια χρόνια»; Αν όμως τέτοια ήταν η πρόθεσή του, δεν θα έπρεπε να βρει τρόπους πιο μεταφορικούς να την εκφράσει;

Η περιορισμένη κίνηση συνδυαζόταν με πολύ χαμηλόφωνη εκφορά του λόγου. Μπορεί το φυσικό δέος των νέων δημιουργών μπροστά στο κείμενο να εκφράστηκε μέσα από τη διατήρηση του όγκου του λόγου, αλλά δεν θα ήθελαν το κοινό της παράστασης –που εξαντλούσε την προσοχή του στην προσπάθεια να μη χάνει λόγια– να τους συνοδεύσει

ΕΑΤΡΟ
Θ ΤΗ ΝΟΝΑ
ΜΟΛΕΣΚΗ

στο ταξίδι τους; Και συνεχίζοντας να μαντεύω, ίσως οι χαμηλοί τόνοι θεωρήθηκαν ως ένας προσβάσιμος τρόπος να δημιουργηθεί η ποθούμενη τσεχωφική ατμόσφαιρα; Μήπως ένας άλλος τρόπος για να επιτευχθεί ο ίδιος σκοπός ήταν η ζωντανή μουσική στη σκηνή; Ήταν παράξενο όμως ότι ο σκηνοθέτης και οι ηθοποιοί του χρειάστηκαν αυτό το τεχνητώς εισαγόμενο μέσο αντί να αντλήσουν τη μουσική από τον τσεχωφικό λόγο. Εξάλλου οι στίχοι που μελοποιήθηκαν από τον Θέμη Καραμουρατίδη και αποτέλεσαν το λάιτ-μοτίβο της παράστασης, στο κείμενο έχουν πολύ διαφορετικό λειτουργικό ρόλο. Είναι οι πασίγνωστοι στίχοι του Πούσκιν, όπου σημασία δεν έχει «η πράσινη βαλανιδιά στην ακροθαλασσιά...», αλλά η «χρυσή αλυσίδα» πάνω της, η οποία για τη Μάσα είναι σύμβολο της ανελευθερίας της, γι' αυτό και το υποσυνείδητό της συνέχεια φέρνει αυτούς τους στίχους στα χείλη της. Πάντως για το λυρικό ντουέτο με τον Βερσίνιν δεν προσφέρονταν...

Μια και η Ομάδα Persona δεν επέλεξε τον δρόμο αποδόμησης του έργου, οι αποκλίσεις από το ύφος του συγγραφέα ηχούσαν ως αισθητικά σφάλματα. Όπως η προβολή μερικών μικρομολογών στο προσκήνιο, κάποια πραγματολογικά ολισθήματα, οι υφολογικά ασυντόνιστες υποκριτικές συμπεριφορές. Πιστεύω πως το προσωπικό υποκριτικό αποτέλεσμα της Νιόβης Χαραλάμπους στον ρόλο της Μάσα διαπερνούσε την παράσταση ως μια ξεχωριστή, καθαρή, τσεχωφική νότα.

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ
ΜΟΛΕΣΚΗ